

Den första fisken

Jag har en bekännelse att göra. En fruktansvärd bekännelse. För mig som sportfiskare är det nästan en oförlätlig synd, som jag nu avslöjar för omvärlden: Jag kommer inte ihåg min första fisk..!

Ja, jag vet att det är en fruktansvärd bekännelse. Jag vet att det är kännetecknet på varje sann och hängiven fiskare att den första fisken – gärna en abborre fångad med böjd knappnål, björntråd och buteljkorksflöte – ska vara en händelse, som för evigt är fastetsad i hans minne. Jag vet att den lille gossen i kortbyxor, brunbrända ben och linlugg inte blir MAN förrän han har fångat sin första fisk – det har ju Juhani Aho lärt oss i sin "Fiskelycka". (*Jag inbillade mig förstås att jag var vuxen och MAN vid ett helt annat tillfälle i livet... men det är kanske en annan historia...*) Och jag vet att en sådan viktig och avgörande händelse i ens liv (*första fisken, alltså...*), måste man komma ihåg. Men det hjälper inte ändå – jag har förbaske mig inget minne av min första fisk.

Och jag vet inte ens hur gammal jag var. Kanske fem år, kanske sex, eller sju eller åtta... Men jag vet, eller tror mig veta, att den första fisken var en makrill, eller en sill eller en ål... – och att den högst troligt fångades i Malmö hamn. Det var i alla fall där, som min far lärde mig dom första stapplande stegen på sportfiskets krokiga bana. Det var dit vi styrde stegen på söndagsmorgnarna. Medan stadens invånare fortfarande sov efter helgdagsaftonens förlustelser, cyklade min far och jag genom de tomma gatorna ner till hamnen.

På den tiden fanns det – oh, märkliga tanke – fortfarande rent vatten ända in i de innersta hamnbassängerna. Dit in kom Öresunds sillstim på labyrintliknande irrfärder, följda av hungriga stim av feta, darrande makrillar. Vi metade upp sillen med degkulor, sillögon eller sillskinnsflikar och sedan fångade vi makrillen med sillfiléer, som vi agnade på enkelkrokar och drog genom vattnet med våra långa metspön, så att de virvlade runt som skadade småsillar.

Och min far hade en gammal ABU Record-rulle och ett 5-fots spinnspö, gjort av en styv florettklinga. Med det kastade han sina Kullen-drag eller sina hemmagjorda blydrag tvärs över bassängen och fångade stormakrill och en och annan torsk.

När inget sillstim var inne, bottenmetade vi efter ål. Stora, feta ålar som aldrig ville dö, som fortfarande levde, darrade och hoppade, när de, flådda och skurna i bitar, stoppades i stekpannan där hemma. Och oftast var det sol, varmt och oändlig barndomslycka. Men en gång regnade det en hel dag. Då tvingades vi ta skydd under kanotklubbens vägglösa skjul – och sedan blev vi utskällda av min oroliga mor när vi kom hem.

Och ett par söndagar varje år – företrädesvis i maj – övergav vi våra fiskevatten i hamnen. Då hämtades min far och jag istället av min morbror och hans 250-kubiks Rex med hemmasvetsad sidovagn. Med min far på bönpallen och min jämnåriga kusin och jag, insvepta i filter och med nerdragna toppluvor, i sidovagnen, susade vi ut till den långa kalkstenspiren vid Klagshamn för att fiska horngädda. Inte förrän solen sjönk under Danmarks kust vände vi hem igen, fullastade med grönbenade horngäddor, som serverades inkokta i gelé varje dag under den kommande veckan.

Men min första fisk, den absolut, definitivt första, den kan jag inte komma ihåg. Men jag vet på ett ungefär hur det gick till, jag har inte glömt miljön, triumfkänslan, barnalyckan. Jag har inte glömt den första fisken – jag kan bara inte komma ihåg den...

Copyright © Jerry Petersson/JJP Press Agency 2020

